

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΚΑΛΗ ΝΥΧΤΑ, ΝΕΟΤΗΣ !...

«Έπειτα από δεκάξη χρόνια ξαναπήγα για έμπορικες υποθέσεις, στη μικρή εκείνη πόλη όπου πέρασα τα ξένοιαστα χρόνια της νεότητός μου.
Μόλις ξέβησα εκεί, άφησα κάθε δουλειά μου να άρχισα να τριγυρίζω άσκοπα στους δρόμους. Ξανάδα τα γνώριά μου μέρη και μου φέρανε στη θύκησι πλήθος γλυκές αναμνήσεις. Και να άξαφνα, ανάμεσα από τα ψηλά πλατάνια, μια κατάλευκη έπαιλι, που τ' όνομά της τό ψιθύρισα, πριν ακόμα τα μάτια μου τό διαβάσουν πάνω άπ' την εξώπορτά της : « Έ π α υ λ ι ε ς τ ὠ ν ρ ὀ δ ῶ ν !

Γιατί τάχα νόμιον τόσο συγκινημένος ;... Θυμήθηκα πὸς λίγα δήματα πὸ κάτω, πίσω από μερικὲς τριανταφυλιές, ήταν ένας πάγκος πρόσκιος. Προχώρησα μὲ δίημα γρήγορο. Νάταν τάχα ακόμα ὁ αγαπημένος μας πάγκος, στήν ἴδια εκείνη θέση ;... « Ω, γάτος !... Μία μεθυστική φωνή έρωτος !... Σ' αυτό τὸν πάγκο ξεκουραζόμαστε μὲ τὴ Μάρθα μου, τὴ γλυκειά μου Μάρθα, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς περιπάτους μας γύρω στή λίμνη. Σ' αυτό τὸν πάγκο γλυκοκουβεντιάζαμε και μὲ ἀφέλειαι ἐκμυστηρευόμαστε ὁ ένας σὸν ἄλλο τοὺς πόθους μας και τὰ όνειρα τῆς ζωῆς μας.

Τρελλά χρόνια τῆς νεότητος, που περνάτε και φεύγετε τόσο γρήγορα και δὲν ἀρνίεστε σὸ πέρασμά σας, παρὰ μόνο μερικὲς ἀνωδρὲς ἀναμνήσεις γλυκῆς !... Ἡ θύκησι σας πῶς περνάει, γιατί περιφρονήσατε και ἀφήσατε να φύγουν χωρὶς να τίς χαροῦμε πλήθος ὀμορφῆς και γλυκῆς εὐχαριῆς !...

Ένα μεθυστικό δειλινό, που ἡ φύσι ἐπαοδιάζε, τόλμησα να πὸ στήν Μάρθα πὸς τὴν ἀγαπούσα... Καθίσαμε σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο πάγκο. Ἡ Μάρθα κοκκίνισε ἄξαφνα και ἔβγαλε τρυχάτη... « Ω, γλυκῆς ἀναμνήσεις τῆς νεότητος !...

«Απὸ τὸ δειλινό αὐτὸ ἡ Μάρθα δὲν ἤθελε πῶς να κάνομε τὸν καθημερινὸ μας περίπατο, να καθήσομε σὸν πρόσκιό μας πάγκο, να γλυκοκουβεντιάσομε... Κι' ὄμως και μὸς ἔλεγε πὸς και ἔκεινη μ' ἀγαποῦσε. Μά γιατί τότε να μ' ἀφήρη; Γιατί να φύγη; Γιατί να χωρίσομε ἔτσι ξαφνικά ;...

Ἐνὼ τὰ συλλογίζοιμον ὅλα αὐτὰ τὰ περασμένα, ἔκουσα ἄξαφνα ἕνα γέλιο χαρούμενο, ἕνα γέλιο πολὺ γνώριμό σέ μένα. Γιὰ μία στιγμή ἀμφέβαλα. Μὴν εἶχα πέσει τάχα θῆμα κάποιος παρασθησῆος ; Νόμισα πὸς δνειρευόμουν. Ἄλλ' ὄχι... Ξανά πάλι τὸ κροισπάλλινο γέλιο τῆς Μάρθας ἀντήχησε, πὸ χαρούμενο και πὸ γλυκό...
Προχώρησα μέσα στήν αὐλή τῆς ἐπαύλειος. Καὶ τὴν ἀντίκρισα. Ἦταν ἔκεινη ! Ἦταν ἡ Μάρθα ἀνομιμασμένη πάνω στὰ κάγκελλα τῆς μαρμαρίνης σκάλας. Εἶχε σκεπασμένο τὸ κεφάλι της και τοὺς ὄμιους της μὲ μία μεταξωτὴ ἑσάρτα, ὅπως ἀκριβὸς και τότε για να προφυλαχτὴ ἀπὸ τὴ δροσιά τῆς νύχτας. Τὴν κῆταξα μὲ θαυμασμό και λατρεία.

Ἄξαφνα τὴν εἶδα να κατεβαίνει τὶς σκάλες και να ὄχεται πρὸς τὸ μέρος μου. Παραμέρισα και κρυφτήκα πῶς ἀπὸ ἕνα πλατάνι. Κι' ὅταν περνοῦσε ἀπὸ μπροστά μου, μὲ δυσκολία κρατήθηκα για να μὴν πέσω μπροστὸ στὰ πόδια της... Τὸ πρόσωπό της δὲν μπόρεσα να τὸ ἴδω. Ἡ λυγρὴ κορμίστασί της, τὸ περήφανο βάδισμά της, δὲν εφάνη καθόλου ἀλλάξει. Λέξ και ἦταν ακόμα τότε... Ναι, τόσο νέα που γάνηκε, ὅπως, ἀκριβὸς, ὅταν ἦταν μικρὴ κοπέλα !...

Προχωροῦσε ἀργά, σιγά, μὲ δίημα μετρημένο, μὲ ἡγεμονικό πραγματικά βάδισμα ! Ἐφτασε σὸ πρόσκιό μας παγκάκι, ἔβριξε μὲ ματιὰ γάφο της και κἀθησε... « Ω, γι' αὐτὸ δὲν ἀμφέβαλα !... Τῶξεραι !... Δὲν μποροῦσε να μὴ νοσταλγῆ τὰ περασμένα...
Κι' ἴσως-ἴσως ακόμα ν' ἀποκηνοῦσε τὰ πάλαι και να λιπόταν πὸς στάθηκε ἡ αἰτία να μὴ κάνομε τὴ χαρὰ μας τέλεια και να μὴν ἐνοδοῦμε για πάντα.

Ξαφνικά τράβηξε τὴν ἑσάρτα ἀπὸ τὸ πρόσωπό της. « Ω !... μὰ αὐτὸ ἦταν θαύμα !... Ἦταν ἀκριβὸς ὅπως και τότε δροσκὸ και ὄμορφη. Λέξ και ἦταν ακόμα δεκάξη χρόνια και ὄχι τριανταδύ. Ἐνὼ

ἐγὼ εἶχα ἀλλάξει πολὺ. Ὁ χρόνος μὲ τὸ πέρασμά του εἶχε χαράξει σὸ πρόσωπό μου βαθτεῖς ρυτίδες. « Ω, ὄχι... δὲν ἔπρεπε να πλησιάσω στήν ἐνοσάρκωσι αὐτῆς τῆς ζωῆς και τῆς νεότητος. Ἦμιον ἔτοιμος να φύγω, ὅταν κείνη τὴ στιγμή ἐμφανίστηκε κάποιος ἡλιζιωμένος κύριος.

—Καλησπέρα, μπαμπά Γιώργη, τοῦτε ἔκεινη.
—Καλησπέρα, δεσποινίς Μάρθα, ἀπάντησε αὐτός. Κι' ἔπειτα πρόσθεσε μ' ἕνα πατριζὸ τόνο : Δὲν φοβόσαστε τὴν ἴγρυσία, δεσποινίς ;
—Ἄ, ὄχι, μπαμπά Γιώργη.
—Κι' ὁ πατέρας σας ἐπέστρεψε ;

Δὲν μποροῦσε πῶς τίποτε περισσότερο να μ' ἐνδιαφέρῃ. Ἦσαν ἀρεκετὰ ὅσα εἶδα και ὅσα ἄκουσα. Ἦταν ἔκεινη !... Ἄκουσα τὸ γέλιο της, τὴ φωνή της, τ' ὄνομά της και τὸ κυριότερο ἔμφατο πὸς δὲν εἶχε ακόμα πατρυνθεῖ. Ἦταν δεσποινίς.

—« Ἐ, μπαμπά Γιώργη, φύγε, φύγε γρήγορα !... μουμήρυσια. Ἄφησέ τὴν μόνη. Δὲν μπορεῖς σὺ να ξέρης γιατί ἔρχεται κάθε ὀρθάν σ' αὐτὸ ἔδω τὸ παγκάκι, κοντὰ στή λίμνη, χωρὶς να τὴν κοιτάξ για τὴ δροσιά... Ἐγὼ μόνο τὸ ξέρω... τὸ μαντεύω... Δὲν γελίεμαι... μὲ περιμένει. Ἄφησέ τὴν μόνη, να τρέξω κοντὰ της, να τὴν χαρῆσο σὺν νύχτα χωρὶς να μὴς χαροῦμαι, μὴ τις χτές ὀρθάν ! ἴσως ἡ εὐτυχία να μπορῆ ακόμα να μὴς χαροῦσάσει. Εἴμαστε τρελλοί, και ἔγὼ και ἡ Μάρθα, που ἀφήσαμε τὴν εὐτυχία να μὴς φύγη χωρὶς να τὴν χαροῦμε. Πόσο ἀνυλόγηστοι φανήκαμε ; Τί κόμμα !... Πόσα χρόνια καθίκαμε ἄδεια !...

Κι' ὅταν ὁ ἡλιζιωμένος κύριος ἔβγαλε, ἄφησα τὸν κορμῆνο μου και πέρασα ἑμπρὸς ἀπὸ τὸ παγκάκι. Ἡ Μάρθα μὲ κῆταξε χωρὶς να μὲ ἀναγνωρίσῃ.
Καὶ τότε ἐγὼ, για να πῶξω καιτὰ τὸ ὄλο μου, τῆς εἶπα, μὲ μὴ φωνὴ που ἄδελὰ μου ἔπρεπε :

—Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ὁ κ. Παύλος Μπρεσσάν ;
—Εἶνε ἔδω, κύριε... Χρῆτιστε αὐτὴ τὴν μισὴ πὸτα, δίπλα σας...
—Εἰσάστε ἡ κόρη του ;
—Ὁχι, εἶμαι ἡ ἑγγονή του.
—Δὲν εἶθε ἡ δεσποινίς Μάρθα Μπρεσσάν ; Ρῶτησα κοταπληρτος.
—Αὐτὸ, ἦταν τὸνομα τῆς μητέρας μου, κύριε, ὅταν ἦταν κόρη... Ἐγὼ ὀνομάζομαι Μάρθα Γεωργῆ !... Μοῦ δώσανε τ' ὄνομα τῆς μητέρας μου, γιατί πέθανε ὀδύς μὲ γέννησε... μου ἀπάντησε μ' ἔξωστικὴ συγκίνησι ἡ νέα κόρη και ἔβγαλε τὸ κεφάλι της θλαμμένα...
« Ω, πόσο ἄπειρη εἶνε ἡ δυστυχία τὸν ἀνθρώπου !... Πόσες συμφορὲς και λίπες μὴς ἐπαφύλασσει ακόμα ἡ ζωή !... Τὸ χῆτιμμα που δέχτηκε ἔκεινη τὴ στιγμή, ἦταν ἀφάνταστα ὀδυνηρό... Δὲν ἦταν ἡ Μάρθα μου. Ἡ Μάρθα μου εἶχε πεθάνει... Ἦταν ἡ κόρη της...
—Εὐχαριστὸ... θὰ περάσω ἄλλη ὄρα... μὰ πὸς κατὰλληλὴ ὄρα... τῆς εἶπα και ἔβγαλα ἀργά, σιγά, σιγά, σιγά και λιγηνμένος και τὰ γόνατά μου λιγοῦσαν... λιγοῦσαν και ἔπρεσαν...
Αὐτὴ τὴ στιγμή κάποιος νέος ἐρχόταν διασπικὸς ἀπὸ τ' ἀντίθετο μέρος. Μὲ προσπέρασε και σὲ λίγο ἄκουσα τὴν μικροῦλα να τὸν ἰποδέχεται μὲ χαρὰ και νύξι :

—Καλησπέρα, Ραούλ !... Θὰ σὲ μαλώσω, ξέρεις... Πολὺ ἔργησες !...
Στάθηκα ἄπὸ λίγο τοὺς ἄκουσα να γελοῦν και οἱ δύο μαζί χωρὶς ἄλλο θὰ τοῦ δηργότανε τὴν γάφο μου. Γύρισα λίγο πίσω και τοὺς εἶδα να κάθονται κοντὰ-κοντὰ, σὸν ἴδιο ἐκεῖνο πάγκο, που καθόμοιον ἄλλοτε μὲ τὴν ἄλλη... τὴ μητέρα της.
Μὴ ἀχτίδα τοῦ φεγγαροῦ ἔβγαλε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τὸν πλατανῶν και μὸς γάδεραι τὸ πρόσωπο μὲ τὸ γλομὸ της φῶς.
Κι' ἔσκημα τότε και κοτῆτάθηκα πάνω στὰ ἔρημα νερά τῆς λίμνης. Ἡ ἀχτίδα τοῦ φεγγαροῦ ἔβγαλε μὲ τίς ἀνταντικλάσεις της να φαίνονται τὰ μάθηρα μου γένεια σκεδδὸν ἀργυρά.
—Καλὴ νύχτα, ἀμῆρινα, ὀμορφα και τρελλὰ νεύμα !...
Φώναξα πῶρνοτας τὸν δόμο για τὴν πόλη, ὅπου ἐλαίξω μὲ τὴν τραχὺ και σκληρὴ βιοπάλη να ἔρχομαι ὅτι ἰσπῆρα κάποτε νέος και πὸς και ἔγὼ ἀγάπησα κάποτε μὲ τὴν καρδιά μου...
—Καλὴ νύχτα, νεότης, καληνύχτα !...

